

Arrest

nr. 284 331 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, A. M., zijnde de dochter van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, T. M., zijnde de moeder van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Fierzë (Pukë) in Albanië en beschikt over de Albanese nationaliteit. In het voorjaar van 2012 kregen Al. (...) en Am. (...), neven van uw echtgenoot P. (...), een conflict met de broers So. (...), An. (...) en B. P. (...) over wie een stuk grond mocht uitbaten en de toegang tot dat stuk grond. Enkele dagen nadat de discussie hierover ontstond, gingen Am. (...) en An. (...) hierover spreken. Dit draaide echter verkeerd uit en Am. (...) brak de neus van An. (...). Ze werden beiden aangehouden door de politie. Enkele dagen nadat ze opnieuw vrijgelaten werden, nam uw echtgenoot het op zich om hen met elkaar te laten verzoenen, wat ook lukte. Eind april, begin mei 2012 zagen uw echtgenoot en uw schoonbroer B. (...) dat de familie P. (...) herhaaldelijk met wapens op straat was en deze afschoot. Ze belden hiervoor naar de wijkagent, maar deze zei dat hij niets kon doen tenzij ze dit op video konden vastleggen. Anderhalve maand later, in de ochtend van 29 juni 2012, zaten u, uw echtgenoot, uw dochter A. (...) (O.V. (...)), Al. (...) en Am. (...) in een minibusje om naar Tirana te gaan. Jullie reden wat verder om uw zoon en nog enkele andere familieleden op te pikken. Op het moment dat zij wilden instappen, kwam So. (...) af en begon hij op het minibusje te schieten. P. (...) probeerde naar achter te rijden, maar dit lukte niet waarop hij probeerde naar voor te rijden en zo weg te geraken. Op dat moment verschenen ook An. (...) en B. P. (...) en Su. (...), een oom van hen, en begonnen ook zij te schieten. Uw echtgenoot werd geraakt, moest stoppen en stapte uit. U wou naar hem toe gaan, maar was zelf gewond en kon zich niet meer bewegen. Er werd opnieuw op hem geschoten waarna hij stierf. Uw schoonbroer H. (...) werd onderweg naar het busje geraakt en stierf ook. Omstreeks 6u10 belde uw schoonbroer B. (...) naar de politie om te zeggen dat er enkele personen gestorven waren. Het duurde echter nog tot 8u45 vooraleer zij aankwam. U werd hierna vanwege uw zeer ernstige toestand per helikopter naar het militair ziekenhuis in Tirana gebracht. Nog op de 29ste juni werden Su. (...) en B. P. (...) gearresteerd. U verbleef een maand lang in het ziekenhuis onder politiebescherming. Nadat u er ontslagen werd, ging u bij uw schoonbroer B. (...) inwonen. Zowel u, uw zoon en dochter, als de familie van B. (...) bleven binnen uit vrees dat er nog iets zou gebeuren. Zes maanden na het schietincident kreeg u een telefoontje op de gsm van uw echtgenoot, die u bijgehouden had, waarin gezegd werd dat uw zoon en schoonbroer 'bij de anderen zouden gebracht worden'. U wist niet wat te doen hiermee en sprak hier niet over, tot twee maanden later, toen u het toch vertelde aan uw schoonbroer. U ging niet naar de politie omdat u niet lager vertrouwen in haar had. Na een jaar besloot uw schoonbroer B. (...) om toch te gaan werken omdat er geld op tafel moest komen om van te leven. In juni 2013 belde u naar de minister van Binnenlandse Zaken om uw zaak aan te kaarten. Hij antwoordde u en vroeg u om alles uit te leggen en via mail door te sturen. Kort hierna, op het einde van juli 2013, werden ook An. (...) en So. (...) opgepakt in Griekenland en uitgeleverd aan Albanië. Een jaar later werden B. (...) en An. (...) tot 23 of 25 jaar cel veroordeeld. An. (...) en So. (...) werden tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Tijdens de zomer twee jaar na het incident waarbij uw man stierf, stopte L. P. (...) met zijn auto in jullie straat. Uw dochter en de dochter van B. (...) waren in de winkel en schrokken enorm toen ze hem daar zagen, waarna ze naar huis renden. Zowel u als B. (...) belden hiervoor naar de wijkagent. U hoorde van uw schoonbroer dat de wijkagent naar L. (...) gegaan was om te zeggen dat hij daar niet meer mocht passeren. Op 20 juli 2017 vertrokken u, uw zoon en dochter naar Frankrijk, waar jullie allemaal een verzoek om internationale bescherming indienden. U kreeg in deze procedure en in beroep een negatieve beslissing. Op 5 juli 2018 werden jullie naar Albanië gerepatrieerd. Vier of vijf maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 18 augustus 2022 kreeg uw zoon een anonieme telefoon waarin hem gezegd werd dat ze hun werk gingen beëindigen. U raadde hem aan om naar de politie te gaan, maar weet niet of dat ook gebeurd is. In december 2021 kreeg u een beroerte en in maart 2022 begon u minder controle te krijgen over uw arm en uw mond. Oorspronkelijk was het de bedoeling dat uw zoon en dochter naar het buitenland zouden trekken, maar uw zoon besloot dat het gezien uw gezondheidstoestand beter was dat u zou gaan. Hij zou zichzelf wel redden. Op 6 april 2022 probeerde u naar België te reizen. U had uw vaccinatiebewijs evenwel niet op uw gsm gezet waardoor men u niet toeliet af te reizen. Uiteindelijk namen u en uw dochter A. (...) het vliegtuig naar België op 20 mei 2022. U werd tegengehouden door de grenspolitie en diende vervolgens op 23 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u dat u of uw kinderen iets zal overkomen door toedoen van de familie P. (...).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw origineel paspoort, uitgereikt op 2 juni 2017; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van een attest van gezinssamenstelling; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van twee overlijdensaktes van uw echtgenoot; een nieuwsartikel van Top Channel d.d. 29 juni 2012 waarin het incident waarbij uw man stierf beschreven wordt; verschillende weblinks naar YouTube video's waarin over de gebeurtenissen van 29 juni 2012 gesproken wordt en u ook geïnterviewd wordt vanuit uw bed in het ziekenhuis; een medisch attest uit Albanië opgesteld door dokter Ar. M. (...) op 17 augustus 2022 waaruit blijkt dat u een hemothorax (verzameling van bloed) heeft in uw linkervlong; uw Belgisch medisch

dossier waaruit blijkt dat u hemiparese (halfzijdig krachtsverlies) heeft aan de rechterarm ten gevolge van een beroerte, traumatische paraplegie (verlamming) heeft aan beide benen en zich hierdoor in een rolstoel moet verplaatsen, en nood heeft aan medicatie en voortdurende begeleiding.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U zit immers in een rolstoel ten gevolge van paraplegie aan beide benen en hemiparese aan de rechterarm, wat gestaafd wordt door diverse medische attesten. Om die reden werden u steunmaatregelen toegekend. Zo werd er een ruimer lokaal voorzien voor u. Er werd ook duidelijk gemaakt dat u, indien u last had van klachten of indien u een extra pauze nodig had, dit mocht aangeven (CGVS T. (...), p. 3). U neemt ook medicatie voor uw hart en hoge bloeddruk, maar voelde zich goed en gaf aan te melden wanneer dit niet langer het geval zou zijn (CGVS T. (...), p. 6), wat u niet gedaan heeft gedurende uw onderhoud. U gaf aan misschien naar de wc te moeten gaan. Hierop volgden er meerdere gesprekken met uw advocaat, de tolk, uw dochter, de EHBO diensten en de security over hoe er u hiervoor bijstand gegeven kon worden. U gaf aan dat dit nog niet nodig was (CGVS T. (...), p. 10-11). Gedurende de pauzes werd dit u nog enkele malen gevraagd, waarop u stelde dat dit niet nodig was.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier en van al uw verklaringen dient uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard te worden.

Uit uw verklaringen blijkt immers geenszins dat u bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde te vrezen voor het leven van uw zoon en dochter nadat de familie P. (...) eerder al uw echtgenoot en schoonbroer vermoordde en u door hun toedoen invalide werd (CGVS T. (...), p. 8-11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u in dit verband gewag van bloedwraak (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ op 30 mei 2022, vraag 3.4).

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de situatie waarin u verkeert die van bloedwraak betreft en dat u en uw kinderen dus moeten vrezen voor bloedwraak. Zo nam u, in tegenstelling tot op de DVZ, tijdens het onderhoud op het CGVS het woord bloedwraak zelf niet in de mond (CGVS T. (...), p. 19). Daarnaast blijkt dat er voor het schietincident een gevecht plaatsvond tussen An. P. (...) en Am. M. (...) inzake een grondgescil waarbij Am. (...) An. (...) een gebroken neus sloeg, maar dat uw echtgenoot toen het initiatief genomen heeft hen te verzoenen, wat ook lukte (CGVS T. (...), p. 13). Het hierop volgende schietincident maakte (dodelijke) slachtoffers aan de kant van uw familie, waardoor de bal inzake het nemen van wraak volgens Albanese traditie nu eigenlijk in het kamp van uw familie ligt. Uit niets in uw verklaringen blijkt evenwel dat jullie de bloedwraak hebben uitgeroepen. De door u beweerde bedreigingen door de familie P. (...) in de nasleep van de schietpartij van 2012 overschrijden het zuiver gemeenrechtelijk niveau dan ook niet en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in bescherming voor wie vervolging vreest op grond van zijn etnie, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

U heeft evenmin aangetoond dat u Albanië verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo kan vooreerst de actualiteit van de door u ingeroepen vrees voor de familie P. (...) in vraag gesteld worden. Het schietincident dateert van midden 2012, ruim tien jaar geleden (CGVS T. (...), p. 8-9). Het telefoontje waarin uw zoon en schoonbroer bedreigd werden vond een half jaar later plaats (CGVS T. (...), p. 11 en 16). Het incident waarbij L. P. (...) in uw straat geparkeerd stond, vond twee jaar na de aanval op uw familie plaats (CGVS T. (...), p. 17). Het is dan ook bijzonder vreemd dat er in de daaropvolgende jaren geen enkel incident meer plaatsvond (CGVS T. (...), p. 19) tot vier of vijf maanden voor uw onderhoud op het CGVS uw zoon plots weer opgebeld en bedreigd werd (CGVS T. (...), p. 11). U heeft evenwel geen enkel idee waarom er na al die jaren weer een bedreiging zou volgen (CGVS T. (...), p. 18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer al na een jaar binnen te blijven terug aan het werk ging (CGVS T. (...), p. 10). Uw zoon en dochter gingen nog een aantal jaar naar school (CGVS A. (...), p. 3 en CGVS T. (...), p. 4-5). Vervolgens ging uw zoon werken als mecanicien, houtbewerker en nadien enkele dagen in de week met zijn oom en neef als schilder (CGVS T. (...), p. 5). Bovendien gaat uw zoon op verschillende plekken gaan slapen en heeft u vaak

niet eens een idee waar hij naartoe gaat (CGVS T. (...), p. 3). Dat hij zich verplaatst omwille van de vrees (CGVS A. (...), p. 3), kan niet verbergen dat hij hiervoor wel het huis uit moet gaan en dat hij naar plekken gaat waar jullie geen idee van hebben. Hiermee geconfronteerd, bevestigde u louter dat hij over en weer ging tussen uw zus en familie om onder te duiken en dat hij af en toe ging werken omdat het moeilijk was de familie te onderhouden (CGVS T. (...), p. 20). Tot slot besliste uw zoon, voor wie u en uw dochter nochtans het meeste vrees verklaren te hebben (CGVS T. (...), p. 16 en CGVS A. (...), p. 7 en 9), achter te blijven in Albanië terwijl jullie afreisden naar België (CGVS T. (...), p. 19 en CGVS A. (...), p. 4 en 10). Dat u aanvankelijk wou dat hij afreisde, maar hij erop stond dat u ging en dat het financieel te moeilijk was om nog een ticket te kopen voor hem (CGVS T. (...), p. 20), kan onafdoende rechtvaardigen dat hij net degene is die achterblijft. Bijgevolg is de actualiteit van uw vrees en die van uw kinderen danig in het gedrang.

Wat er ook van zij, u haalde geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten of dat u in de toekomst hierop geen beroep zou kunnen doen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt. Hoewel de politie in 2012 slechts na drie uur arriveerde op de plaats delict, blijkt wel dat zij opgetreden heeft en dat er zelfs speciale eenheden aan te pas gekomen zijn. Bovendien werden op de dag van het incident al twee van de vier daders opgepakt (CGVS T. (...), p. 9). Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u en de neef van uw echtgenoot gedurende jullie hospitalisatie in Tirana over politiebescherming beschikten (CGVS T. (...), p. 15-16). Dat u bij het dreigtelefoontje dat u enkele maanden later kreeg geen vertrouwen had in de politie omdat ze anderhalve maand voor de dood van uw echtgenoot niets deed (CGVS T. (...), p. 16-17), verandert niets aan het feit dat de politie wel degelijk optrad na de moord op uw echtgenoot. Doorgevraagd waarom u dan alsnog geen vertrouwen had in de politie, raakte u niet verder dan in algemene termen te zeggen dat Albanië een corrupt land is en dat een politieman in Durrës ooit een kind doodde met een rubberboot (CGVS T. (...), p. 17). Echter blijkt niets van dit alles uit uw eigen ervaringen. Een jaar na het schietincident contacteerde u immers de minister van Binnenlandse Zaken, die oor had naar uw problemen. Een maand later werden ook de overige twee daders opgepakt in Griekenland en uitgeleverd aan Albanië (CGVS T. (...), p. 10 en 15). Bovendien blijkt dat twee jaar na de moord op uw echtgenoot alle vier de daders veroordeeld werden tot gevangenisstraffen van 23 jaar tot levenslang en dat zij allemaal nog in de gevangenis zitten (CGVS T. (...), p. 10 en 19). Wat het incident met L. P. (...) betreft, blijkt overigens dat, nadat u en uw schoonbroer hiervoor belden, de wijkagent tussenkwam en met L. (...) ging spreken. Sindsdien is dit niet meer voorgekomen (CGVS T. (...), p. 18). Uit dit alles blijkt dat u in het verleden op de hulp en ondersteuning van de Albanese autoriteiten heeft kunnen rekenen en dat deze afdoende doortastend opgetreden hebben. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat zij dit in de toekomst niet zouden doen. Dat u geen idee heeft of uw zoon op uw advies al dan niet naar de politie is gegaan na de recente bedreiging jegens hem – wat toch wel bevreemdend is daar u nog steeds contact onderhoudt met uw zoon - (CGVS T. (...), p. 3, 18), verandert hier niets aan.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de informatie aanwezig op het CGVS (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om

kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie-orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against Corruption), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat, wordt u aldus de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om Albanië in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdend met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, uw huwelijk met P. M. (...), het schietincident van 2012, het overlijden van uw echtgenoot daarbij, en de veroordeling van de daders wordt niet getwijfeld. Deze stukken zeggen evenwel niets over uw actuele vrees. De medische attesten, die uw gezondheidstoestand beschrijven, die voor het CGVS evenzeer buiten kijf staat, kwamen hierboven reeds aan bod en werden in rekening gebracht bij het toekennen van steunmaatregelen voor uw procedurele noden.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw dochter A. (...) kennelijk ongegrond werd verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen “48/3 *ter* 48/5”, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Verder duidt de Raad erop dat de verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 57/7 *ter* van de Vreemdelingenwet niet dienstig is, aangezien voormeld artikel 57/7 *ter* met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.*”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*”

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.5. Vooreerst bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekende partijen vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

In de ten aanzien van eerste verzoekende partij genomen beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: *“Ofschoon u zelf aangaf dat uw gezondheidsproblemen door de stress en depressie die u ervaart sedert de moord op uw vader, geen invloed zouden hebben op uw onderhoud op het CGVS (CGVS A. (...), p. 6), moet toch worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Gelet op het feit dat u slechts tien jaar oud was op het moment van de gebeurtenissen in 2012 (CGVS A. (...), p. 7), dit intussen tien jaar geleden is en u hier posttraumatische stress aan overhield (zoals gestaafd door uw medische documenten), zal er, bij wijze van steunmaatregel, in de beslissing jegens u en uw moeder voornamelijk rekening gehouden worden met de verklaringen van uw moeder.*

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de ten aanzien van tweede verzoekende partij genomen beslissing wordt in dit verband het volgende vastgesteld: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U zit immers in een rolstoel ten gevolge van paraplegie aan beide benen en hemiparese aan de rechterarm, wat gestaafd wordt door diverse medische attesten. Om die reden werden u steunmaatregelen toegekend. Zo werd er een ruimer lokaal voorzien voor u. Er werd ook duidelijk gemaakt dat u, indien u last had van klachten of indien u een extra pauze nodig had, dit mocht aangeven (CGVS T. (...), p. 3). U neemt ook medicatie voor uw hart en hoge bloeddruk, maar voelde zich goed en gaf aan te melden wanneer dit niet langer het geval zou zijn (CGVS T. (...), p. 6), wat u niet gedaan heeft gedurende uw onderhoud. U gaf aan misschien naar de wc te moeten gaan. Hierop volgden er meerdere gesprekken met uw advocaat, de tolk, uw dochter, de EHBO diensten en de security over hoe er u hiervoor bijstand gegeven kon worden. U gaf aan dat dit nog niet nodig was (CGVS T. (...), p. 10-11). Gedurende de pauzes werd dit u nog enkele malen gevraagd, waarop u stelde dat dit niet nodig was.*

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift duiden op de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij en stellen dat het persoonlijk onderhoud buitensporig belastend was voor haar, merkt de Raad op dat zij evenwel niet aannemelijk maken dat tweede verzoekende partij ten gevolge van haar medische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten. In het bijzonder wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan om tegemoet te komen aan haar bijzondere procedurele noden. Evenmin wordt enige concrete duiding gegeven waar of op welke wijze de medische problemen in hoofde van tweede verzoekende partij van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat aangetoond wordt dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij dat haar persoonlijk onderhoud op normale wijze geschiedde en er geen ernstige problemen waren. Tevens blijkt dat zij in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt aldus uit niets dat tweede verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Ook werd tweede verzoekende partij er bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op gewezen dat eventuele problemen dienen te worden gemeld, doch maakte zij er nergens gewag van dat zij omwille van haar medische problemen niet in staat was op afdoende wijze te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoekende partij gaf daarentegen aan zich goed te voelen (notities CGVS T., p. 6). Verzoekende partijen kunnen heden dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij gekleurd zou zijn door haar medische problemen.

Waar verzoekende partijen duiden op de psychische gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij, onderstreept de Raad evenwel dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming voornamelijk rekening gehouden werd met de verklaringen van tweede verzoekende partij.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengen waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

Immers wordt in dit verband in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze gemotiveerd dat (A) niet aannemelijk gemaakt wordt dat de situatie waarin zij verkeren er een van bloedwraak betreft en dat hun gezin aldus moet vrezen voor bloedwraak, waardoor de aangehaalde bedreigingen door de familie P. in de nasleep van de schietpartij van 2012 het zuiver gemeenrechtelijk niveau dan ook niet overschrijden en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in bescherming voor wie vervolging vreest op grond van zijn etnie, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep; en (B) evenmin aangetoond wordt dat zij Albanië verlaten hebben en er niet naar kunnen terugkeren wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien (i) vooreerst de actualiteit van de ingeroepen vrees voor de familie P. in vraag gesteld kan worden, en (ii) daarenboven niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele terugkeer zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete argumenten aanbrengen die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

2.2.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken te beweren, benadrukt de Raad vooreerst dat nergens uit blijkt dat zij zich daadwerkelijk in een situatie van bloedwraak bevinden.

Zoals immers reeds in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, vond er voor het schietincident een gevecht plaats tussen An. P. en Am. M. inzake een grondgeschil waarbij An. een gebroken neus opliep toen hij geslagen werd door Am., waarna de echtgenoot van tweede verzoekende partij er evenwel in slaagde hen te verzoenen (notities CGVS T., p. 13). Bij het hierop volgende schietincident werden (dodelijke) slachtoffers gemaakt aan de kant van de familie van verzoekende partijen, waardoor de bal inzake het nemen van wraak volgens de Albanese traditie eigenlijk in het kamp van hun familie ligt. Echter blijkt uit niets dat zij de bloedwraak hebben uitgeroepen. In dergelijke context is het dan ook allerminst logisch dat verzoekende partijen zelf zouden vrezen om gedood te worden in het kader van een bloedwraak. Dat *in casu* geenszins sprake is van een bloedwraak, wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat tweede verzoekende partij enkel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde in een bloedwraak verwickeld te zijn, doch nergens tijdens haar

persoonlijk onderhoud het woord bloedwraak in de mond nam. Indien werkelijk sprake zou zijn van een bloedwraak, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat tweede verzoekende partij hiervan ook gewag zou maken tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dat zij dit heeft nagelaten omdat zij het reeds vermeld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals aangevoerd wordt in het verzoekschrift, is geenszins ernstig.

Gelet op voormelde vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken in een bloedwraak verwickeld te zijn, oordeelt de Raad dat de door hen bijgebrachte informatie omtrent het fenomeen bloedwraak in Albanië (bijlage 3 van het verzoekschrift) *in casu* niet dienstig is.

2.2.8. Waar in de bestreden beslissingen twijfels worden geuit inzake de actualiteit van de door hen ingeroepen vrees voor de familie P., benadrukken verzoekende partijen dat zij *“een aantal concrete incidenten hebben vermeld die in een recent verleden liggen en die wijzen op een ernstig risico op vervolging in geval van terugkeer”*, en dat zij *“verwezen naar incidenten 2 jaar na de feiten in 2015”* alsook de bedreigingen ten aanzien van hun broer/zoon in 2022. Verzoekende partijen benadrukken hierbij dat zij *“(i)n 2017 (...) het land (verlieten) zodat zij onmogelijk het voorwerp konden uitmaken van bedreigingen in die periode”*.

De Raad onderstreept evenwel dat het schietincident reeds dateert van midden 2012, ruim tien jaar geleden. Een half jaar later zouden zij nog een telefonische bedreiging hebben ontvangen en twee jaar later, aldus in 2014, vond er nog een incident plaats waarbij L. P. in hun straat geparkeerd stond. In de daaropvolgende jaren zouden er echter geen incidenten meer hebben plaatsgevonden en dit tot 2022 wanneer hun broer/zoon plots weer opgebeld en bedreigd werd (notities CGVS T., p. 8-9, 11, 16-17 en 19). De Raad acht het uiterst bevreemdend dat zij in de jaren tussen 2014 en 2022 nooit benaderd werden door de familie P. en dat zij vervolgens na al die jaren in 2022 plots opnieuw bedreigd zouden zijn geweest. Het louter gegeven dat verzoekende partijen tussen juli 2017 en juli 2018 in Frankrijk verbleven (notities CGVS T., p. 6-7), neemt niet weg dat verzoekende partijen zowel voor als na dit verblijf in Frankrijk nog meerdere jaren in Albanië woonden zonder dat zij enig probleem kenden met de familie P. Deze vaststelling ondergraaft op ernstige wijze de actualiteit van hun beweerde vrees voor de familie P.

Verder acht de Raad het in navolging evenmin logisch dat hun broer/zoon in Albanië achterbleef terwijl verzoekende partijen nochtans het meest voor zijn leven vrezen. De uitleg in het verzoekschrift dat hun broer/zoon zichzelf nog kan behelpen en mobiel is, kan niet volstaan om te verklaren dat hij net diegene is die in Albanië bleef. Dit geldt des te meer gezien verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf opnieuw aangeven dat hun broer/zoon het meeste risico loopt, stellende dat T. *“in het bijzonder verontrust is over het welzijn van haar zoon”* aangezien *“(...) de Kanun de vrouwen en kinderen buiten schot laat bij bloedwraak”*. Dat verzoekende partijen, die volgens hun eigen verklaringen minder en zelfs geen risico liepen om gevisieerd te worden, Albanië verlieten terwijl hun broer/zoon, die het grootste risico zou lopen, snijdt dan ook geen hout. Waar overigens in het verzoekschrift wordt gesteld dat hun broer/zoon thans ondergedoken leeft, bemerkt de Raad evenwel dat volgens de verklaringen van tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud haar zoon meestal bij haar schoonbroer verblijft en regelmatig het huis verlaat om te werken (notities CGVS T., p. 3 en 5-6). Dit kan bezwaarlijk als een ondergedoken bestaan worden beschouwd. Ten slotte merkt de Raad nog op dat nergens uit blijkt dat hun broer/zoon, die omwille van financiële redenen niet samen met hen Albanië kon verlaten (notities CGVS T., p. 20), ondertussen Albanië verlaten heeft of hiertoe enige poging heeft ondernomen. Nochtans zou hij nog telefonisch zijn bedreigd (notities CGVS T., p. 11). Voorgaande vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de actualiteit van hun beweerde vrees voor de familie P.

2.2.9.1. Verder betwisten verzoekende partijen nog dat zij kunnen rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Zij werpen op dat *“(u)it verschillende rapporten blijkt dat er geen doeltreffend juridisch systeem voorhanden is”*. Inzake hun eigen problemen wijzen zij erop dat na het schietincident de politie pas uren later ter plaatse kwam en dat evenmin opgetreden werd tegen het machtsvertoon door de familie P. toen deze met wapens schoten losten in de buurt. Ook dienden zij contact op te nemen met de Minister van Binnenlandse Zaken teneinde de politie ertoe te bewegen de daders te vatten in het buitenland, hetgeen evenmin als een normale gang van zaken kan worden beschouwd.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vooreerst vast dat verzoekende partijen hun betoog dat *“(u)it verschillende rapporten blijkt dat er geen doeltreffend juridisch systeem voorhanden is”* niet staven aan de hand van objectieve informatie. Verzoekende partijen laten geheel na concrete informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de in Albanië

aanwezige beschermingsmogelijkheden niet (langer) correct zijn. De Raad merkt hierbij op dat ook in de bestreden beslissingen erkend wordt dat bepaalde hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doch neemt dit niet weg dat uit het geheel van de informatie in de door verwerende partij aangehaalde “COI Focus: Albanië. Algemene Situatie” van 15 juni 2020 blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat ook in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

De Raad onderstreept bovendien dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Albanese overheden overigens bevestiging vinden in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op het voorgaande, komt het dan ook aan verzoekende partijen toe *in concreto* aan te tonen dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten, alwaar zij echter manifest in gebreke blijven. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift menen, dient immers te worden vastgesteld dat uit het geheel van hun verklaringen wel degelijk blijkt dat zij in het verleden reeds op de hulp en ondersteuning van de Albanese autoriteiten hebben kunnen rekenen en dat deze afdoende doortastend opgetreden hebben. De Raad verwijst dienaangaande naar volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen: *“Wat er ook van zij, u haalde geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten of dat u in de toekomst hierop geen beroep zou kunnen doen. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. U heeft dit evenwel niet aannemelijk gemaakt. Hoewel de politie in 2012 slechts na drie uur arriveerde op de plaats delict, blijkt wel dat zij opgetreden heeft en dat er zelfs speciale eenheden aan te pas gekomen zijn. Bovendien werden op de dag van het incident al twee van de vier daders opgepakt (CGVS T. (...), p. 9). Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u en de neef van uw echtgenoot gedurende jullie hospitalisatie in Tirana over politiebescherming beschikten (CGVS T. (...), p. 15-16). Dat u bij het dreigtelefoontje dat u enkele maanden later kreeg geen vertrouwen had in de politie omdat ze anderhalve maand voor de dood van uw echtgenoot niets deed (CGVS T. (...), p. 16-17), verandert niets aan het feit dat de politie wel degelijk optrad na de moord op uw echtgenoot. Doorgevraagd waarom u dan alsnog geen vertrouwen had in de politie, raakte u niet verder dan in algemene termen te zeggen dat Albanië een corrupt land is en dat een politieman in Durrës ooit een kind doodde met een rubberboot (CGVS T. (...), p. 17). Echter blijkt niets van dit alles uit uw eigen ervaringen. Een jaar na het schietincident contacteerde u immers de minister van Binnenlandse Zaken, die oor had naar uw problemen. Een maand later werden ook de overige twee daders opgepakt in Griekenland en uitgeleverd aan Albanië (CGVS T. (...), p. 10 en 15). Bovendien blijkt dat twee jaar na de moord op uw echtgenoot alle vier de daders veroordeeld werden tot gevangenisstraffen van 23 jaar tot levenslang en dat zij allemaal nog in*

de gevangenis zitten (CGVS T. (...), p. 10 en 19). Wat het incident met L. P. (...) betreft, blijkt overigens dat, nadat u en uw schoonbroer hiervoor belden, de wijkagent tussenkwam en met Luka ging spreken. Sindsdien is dit niet meer voorgekomen (CGVS T. (...), p. 18). Uit dit alles blijkt dat u in het verleden op de hulp en ondersteuning van de Albanese autoriteiten heeft kunnen rekenen en dat deze afdoende doortastend opgetreden hebben. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat zij dit in de toekomst niet zouden doen. Dat u geen idee heeft of uw zoon op uw advies al dan niet naar de politie is gegaan na de recente bedreiging jegens hem – wat toch wel bevreemdend is daar u nog steeds contact onderhoudt met uw zoon - (CGVS T. (...), p. 3, 18), verandert hier niets aan.” Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partijen bij eventuele nieuwe problemen met deze familie niet opnieuw zouden kunnen rekenen op bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, temeer gelet op de huidige beschermingsmogelijkheden die in Albanië aanwezig zijn.

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog duiden op hun psychische kwetsbaarheid, bemerkt de Raad dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met zowel de medische problematiek van tweede verzoekende partij als de psychische gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij, en dat aan hen steunmaatregelen in het kader van de behandeling van hun verzoek werden verleend (zie punt 2.2.5.). Tevens duidt de Raad erop dat door tweede verzoekende partij geen psychische problemen werden aangehaald noch enig medisch attest werd bijgebracht waaruit kan worden afgeleid dat zij kampt met psychische problemen, laat staan dat deze van die aard zijn dat zij hierdoor niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en/of zich te beroepen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Met een loutere verwijzing naar hun psychische kwetsbaarheid werpen verzoekende partijen dan ook geenszins een ander licht op de verschillende bevindingen in de bestreden beslissingen.

Ook met hun loutere bemerking niet geschoold te zijn, doen verzoekende partijen op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen, die volgens hun verklaringen respectievelijk enkel lager onderwijs (notities CGVS A., p. 3) en middelbaar onderwijs (verklaring DVZ T., vraag 11) volgden, concretiseren nergens op welke wijze onvoldoende rekening zou zijn gehouden met hun beperkte scholing en/of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op hun verklaringen en/of op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen. De Raad stelt hierbij tevens vast dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij dermate beperkt zouden zijn in hun verstandelijke vermogens dat zij niet bij machte mogen worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over hun eigen problemen en situatie in hun land van herkomst en/of beroep te doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.2.11. Wat betreft nog hun opmerking dat zij bij terugkeer naar Albanië niet terecht kunnen bij de schoonbroer van tweede verzoekende partij, nu deze hen omwille van financiële redenen niet meer kan opvangen, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociaal-economische aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zij het in dit verband overigens opgemerkt dat verzoekende partijen sinds het schietincident in 2012 tot aan hun definitieve vertrek uit Albanië in 2022 verbleven bij de schoonbroer van tweede verzoekende partij. Tevens blijkt dat hun broer/zoon nog steeds bij de schoonbroer van tweede verzoekende partij woont (notities CGVS T., p. 3). Aangezien zij derhalve steeds hebben kunnen rekenen op de ondersteuning van hun (schoon)familie, is het weinig ernstig dat hun (schoon)familie hen bij een eventuele terugkeer naar Albanië zonder meer aan hun lot zou overlaten. Ook blijkt nog dat tweede verzoekende partij een uitkering ontvangt van de Albanese overheid (notities CGVS T., p. 6). Dat zij bij een terugkeer naar Albanië dreigen terecht te komen in mensonwaardige omstandigheden, zoals zij lijken te beweren in hun verzoekschrift, maken verzoekende partijen dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT